

Arrest

nr. 257 706 van 6 juli 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Sint Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 19 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2018 dient verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert op 28 juni 2019 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 228 553 van 7 november 2019 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen. Op 17 december 2019 neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Op 25 maart 2020 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 22 april 2020 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen voormeld bevel dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 247 992 van 22 januari 2021 het beroep verwerpt.

Op 25 september 2020 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 16 december 2020 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 februari 2021. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 257 705 van 6 juli 2021 het beroep verwerpt.

Op 16 december 2020 neemt de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 februari 2021. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: P., O.

geboortedatum: (...)1978

geboorteplaats: Danikaia

nationaliteit: Oekraïne

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen ...30... dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 19, 24 en 27 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“4.1.2.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Het artikel 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

Verzoeker zal hierna aantonen dat onder meer art. 3 en art. 13 E.V.R.M. evenals art. 19, 24 en 47 van het Handvest werd geschonden.

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014).

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

Uit beslissing van de verweerster blijkt geenszins dat er een individueel onderzoek werd gedaan naar de situatie van verzoekster - want mocht zij dit überhaupt gedaan hebben zou zij niet tot dergelijke beslissing kunnen gekomen zijn.

Er werd geen rekening houden met de gezondheidstoestand van verzoeker.

Bovendien werden de beginselen van behoorlijk bestuur niet nageleefd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. M.a.w., bij het nemen van een beslissing moet het CGVS zich steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat het CGVS in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kan verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

Daarenboven waarborgt de materiële motiveringsplicht dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Tenslotte houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

Hierna zal worden aangetoond dat deze beginselen en verplichtingen geenszins werden gerespecteerd.

4.2. MOTIEVEN

4.2.1. art. 3 E. V.R.M. en de gezondheidstoestand van verzoeker

4.2.1.1.

Bij gedwongen terugkeer naar Oekraïne, dreigt de verzoeker blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 E.V.R.M. luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

Verweerster heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geenszins rekening gehouden met de mogelijke risico's die de verzoeker loopt bij een gedwongen terugkeer naar Oekraïne zodat de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd. Immers, bij het nemen van de verwijderingsmaatregel moet er onderzocht worden of er een mogelijke schending van art. 3 E.V.R.M. bestaat (zie onder meer RVV 23.02.2017, RVS 29.05.2018).

Zo laat de verweerster na uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van artikel 3 E.V.R.M. Nochtans is verweerster hiertoe bij wet verplicht ingevolge art 7 Vw. en moet zij een zorgvuldig onderzoek verrichten.

- De verzoeker leidt aan epilepsie;*
- Hij leidt ook aan het posttraumatisch stresssyndroom;*
- Daarnaast kampt hij met verschillende sequelen van de landmijnexplosie, zoals doofheid, verlies van zich, hoofdpijn etc.*

De verzoeker is een oorlogsveteraan.

Ten gevolge van een landmijnexplosie liep de verzoeker op 04/02/2015 een gesloten hoofdletsel, contusie van de hersenen op. Ten gevolge van de granaatscherven liep hij ook een uitwendig hoofdletsel wat resulteerde in meerdere littekens.

De verzoeker draagt tot op heden gevolgen van de mijnontploffing, hij leidt aan convulsief syndroom en heeft algemene convulsieve aanvallen van 1 keer per week. Daarnaast heeft hij ook non-convulsieve aanvallen van het type petit mal tot 2 à 3 keer per dag.

Verder is er sprake van oculomotorische stoornissen (diplopie), rechtszijdig hemianopsie, rechtszijdig neurosensorisch gehoorverlies, ernstige cefalgie, cerebrospinale vloeistof hypertensie-syndroom met cerebrospinale vloeistof crises met een frequentie van 1 keer per week, piramidale reflex insufficiëntie in de linker ledematen, matige vestibulaire ataxie en cerbrosthenisch syndroom. Zowel de klinische als arbeidsprognoses zijn nadelig.

4.2.1.2.

De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de PTSS waaraan verzoeker leidt. De beslissing van 16/12/2020 die de 9ter aanvraag ongegrond verklaard, stelt uitdrukkelijk dat de beschikbaarheid van de behandeling voor verzoekers PTSS niet moet worden onderzocht.

Hieruit volgt dat de verwerende partij nergens in het dossier rekening heeft gehouden met de diagnose van PTSS vermeld op het standaard medisch attest dat zich in het medisch dossier bevindt.

Er werd hierover in de bestreden beslissing evenmin gemotiveerd.

4.2.1.3.

Verweerster heeft zich niet uitgesproken over het risico blootgesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen, meer bepaald schending van artikel 3 E.V.R.M.

Uw Zetel oordeelde eerder dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel (RVV 25.07.2008).

"Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'un étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays."

Hetgeen later door Uw Zetel werd nogmaals bevestigd (RVV, 26.09.2012):

"De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengebied.

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker. De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het E.V.R.M. heeft geschonden."

Dat deze rechtspraak en de onderliggende filosofie in casu naar analogie kan toegepast worden : verweerder dient bij het afleveren van een uitwijzingsbevel steeds rekening te houden met de medische situatie van de betrokkene.

Een mogelijke schending van het artikel 3 E.V.R.M. dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Er werden in casu géén motieven opgenomen in de beslissing.

Verweerder verwijst enkel naar het gegeven dat de verzoeker geen visum heeft.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele manier gewag gemaakt van de medische problematiek van de verzoeker, noch van de overige humanitaire elementen eigen aan zijn dossier.

Bij gebrek aan enige verwijzing kan slechts afgeleid worden dat de medische problematiek van de verzoeker niet werd beoordeeld bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing.

4.2.2. art. 13 E.V.R.M. is samenhang met art. 3 E.V.R.M.

4.2.2.1.

Het artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Aan verzoeker werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Tegen deze negatieve beslissing staat een annulatieberoep bij Uw Zetel overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Deze procedure heeft geen schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van deze beroepsprocedure doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel.

Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid het bevel om het grondgebied te verlaten kan tenuitvoerleggen, zonder het resultaat van de huidige annulatieprocedure met betrekking tot de ongegrondheidsbeslissing in toepassing van het art. 9ter Vw af te wachten.

In de huidige stand van de wetgeving is het beroep tegen een weigering van een machtig tot verblijf op grond van art. 9 ter Vw tevens een annulatieberoep zonder schorsende werking. Het HVJ heeft reeds geoordeeld dat zulk beroep in feite een automatisch schorend effect zou moeten hebben en in volle rechtsmacht dient behandeld te worden vermits de vreemdeling kan blootgesteld worden aan een behandeling strijdig mét artikel 3 E.V.R.M. (HVJ 18 december 2014 - Abdida/België, C562/13).

Dat het beroep tegen een weigering tot machtiging op grond van art. 9 ter Vw niet voldoet aan deze rechtspraak is zeker maar dat op basis van een bijlage 13 verzoeker tijdens de beroepsprocedure effectief kan worden uitgewezen kan geenszins de bedoeling zijn.

Hetzelfde geldt voor de huidige procedure.

4.2.2.2.

Verzoeker verwijst naar haar hoger uiteengezette actuele gezondheidsproblemen dewelke opvolging en behandeling behoeven.

Wanneer een verdedigbare grief wordt aangevoerd in het kader van een mogelijke schending van art. 3 E.V.R.M. vereist de daadwerkelijkheid van een rechtsmiddel in de zin van art. 13 E.V.R.M. dat dit rechtsmiddel automatisch een schorsende werking dient te hebben enerzijds en anderzijds dat het moet beoordeeld worden met een controle ex nunc, met een zo grondig en nauwgezet mogelijk onderzoek van de grief inzake art 3 E.V.R.M.!

Dit is thans vaste rechtspraak van het EHRM. Verzoeker verwijst o.a. naar het de zaak V.M. e.a. / België 07.07.2015, in deze zaak was er tevens een procedure o.b.v. art. 9 ter Vw hangende.

Er kan tevens verwezen worden naar het arrest van het EHRM Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013:

"(i) General principles

69. The Court has held on many occasions that Article 13 of the Convention guarantees the availability at national level of a remedy with which to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they may happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an "arguable complaint" under the Convention and to grant appropriate relief. The scope of the Contracting States' obligations under Article 13 varies depending on the nature of the applicant's complaint; however, the remedy required by Article 13 must be "effective" in practice as well as in law (see *Kudta v. Poland* [GC], no. 30210/96. § 157, ECHR 2000-XI; *M.S.S. v. Belgium and Greece* [GC], no. 30696/09. § 288, ECHR 2011; and *I.M. v. France*, no. 9152/09. § 128, 2 February 2012).

70. The Court has further specified that the "effectiveness" of a "remedy" within the meaning of Article 13 does not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant. Nor does the "authority" referred to in that provision necessarily have to be a judicial authority; but if it is not, its powers and the guarantees which it affords are relevant in determining whether the remedy before it is effective. Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of the remedies provided for under domestic law may do so (see *Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France*, no. 25389/05. § 53, ECHR 2007-V § 53; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 289; and *I.M. v. France*, cited above, § 129).

71. As noted above, in order to be effective the remedy required by Article 13 must be available in practice as well as in law. In particular, this requires availability in the sense that its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State (see *Çakici v. Turkey* [GC], no. 23657/94. § 112, ECHR 1999-IV). Article 13 requires the provision of a domestic

remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision (see *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, §48, ECHR 2000-VIII). Particular attention should be paid to the speed of the remedial action itself, it not being excluded that the adequate nature of a remedy can be undermined by its excessive duration (see *Doran v. Ireland*, no. 50389/99, §57, ECHR 2003-X).

72. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see *Shamayev and Others v. Georgia and Russia*, no. 36378/02, § 448, ECHR 2005-111), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see *Jabari*, cited above, § 50), and a particularly prompt response (see *Bati and Others v. Turkey*, nos. 33097/96 and 57834/00, § 136, ECHR 2004-IV (extracts)). It also requires that the person concerned should have access to a remedy with automatic suspensive effect (see *Conka v. Belgium*, no. 51564/99, §§ 81-83, ECHR 2002-1; *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, § 66; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, §§ 290-293; and *I.M. v. France*, cited above, §§ 132-134) "

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

"85. It follows that in the specific circumstances of the case the applicant was deprived of de-facto protection against forced transfer in the course of the proceedings concerning his second asylum application while having - at the relevant time - an arguable claim under Article 3 of the Convention in respect of his forced transfer to Hungary. There was therefore a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 of the Convention."

4.2.2.3.

a/

Dat de verzoeker een 'arguable claim' onder het artikel 3 E.V.R.M. heeft.

Verzoeker heeft ernstige medische problemen, waardoor bij een terugkeer naar Oekraïne er een risico is voor het leven van de verzoeker, of minstens dat hij dreigt bloot gesteld te worden aan een onmenselijke en vernederende behandelingen.

Dat er geen grondig en nauwgezet onderzoek kan gevoerd zijn door verweerster, en de beslissing bijgevolg vernietigd moet worden (zie hieromtrent RVV 17.02.2011).

b/

Dat aan verzoeker geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan haar het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen werd afgeleverd en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien. Aldus, hoewel de verzoeker een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. heeft, wordt aan haar geen bescherming geboden tegen de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar Oekraïne.

Dat de rechtspraak van het EHRM bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M..

Dat het HVJ oordeelt in dezelfde zin omtrent art. 19 lid 2 (verbod onmenselijke behandeling) en art. 47 (doeltreffend rechtsmiddel) van het Handvest van de EU grondrechten: op het ogenblik van het nemen van een terugkeerbesluit moet de vreemdeling beschikken over een doeltreffend rechtsmiddel met schorsende werking indien de uitvoering van het besluit voor de vreemdeling een ernstig risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling (zie onder meer HVJ 17.12.2015 Tall/België)."

2.2 Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet

worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Verzoeker voert in de aanhef van het enig middel onder meer de schending aan van “de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur”. Deze generieke termen maken echter geen duidelijke omschrijving uit van de geschonden geachte rechtsregels.

Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeker bij zijn toelichting bij het enig middel nalaat om duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, evenals artikel 24 van het Handvest schendt.

Het enig middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij wordt verduidelijkt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Dit wordt niet betwist.

Verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat er in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een individueel onderzoek werd gedaan naar zijn situatie, want mocht de verwerende partij dit überhaupt gedaan hebben, dan zou zij niet tot een dergelijke beslissing kunnen gekomen zijn, dat er geen rekening werd gehouden met zijn gezondheidstoestand en dat de beginselen van behoorlijk bestuur, waarbij hij verwijst naar het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, niet werden nageleefd. Verzoeker betoogt verder dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Oekraïne dreigt blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM, dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geenszins rekening heeft gehouden met de mogelijke risico's die hij loopt bij een gedwongen terugkeer naar Oekraïne, dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel moet onderzocht worden of er een mogelijke schending is van artikel 3 van het EVRM, dat de verwerende partij nalaat uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, dat de verwerende partij hiertoe nochtans bij wet verplicht is ingevolge artikel 7 van de vreemdelingenwet en een zorgvuldig onderzoek moet voeren. Verzoeker heeft aangetoond dat hij aan PTSD lijdt doch de verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze diagnose vermeld in de door hem voorgelegde standaard medische getuigschriften. De verwerende partij heeft zich niet uitgesproken over het risico blootgesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen, meer bepaald artikel 3 van het EVRM, dat de Raad eerder oordeelde dat artikel 3 van het EVRM dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel, dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dient onderzocht te worden en het feit dat dit gebeurd is dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing, dat *in casu* geen motieven werden opgenomen in de beslissing, dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier gewag wordt gemaakt van zijn medische problematiek noch van de overige humanitaire elementen eigen aan zijn dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat hij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de

zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Voornoemde beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt echter op dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoeker de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een

andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

Verzoeker toont geenszins aan dat hij een minderjarig kind heeft of minderjarig is, noch dat hij in België een gezins- of familieleven uitoefent, zodat hij in dit verband geen elementen aanvoert waarmee de verwerende partij gehouden zou zijn geweest rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat de verwerende partij in een nota, die zich in het administratief dossier bevindt, een evaluatie heeft gemaakt in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet omtrent het gezinsleven van de verzoeker en het hoger belang van het kind, met name:

*“Gezinsleven - betrokkene haalt niet aan dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8 EVRM
Hoger belang minderjarige kinderen - nvt”*

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op het bestaan van een gezondheidsproblematiek en zet in het kader van artikel 3 van het EVRM uiteen dat hij lijdt aan het convulsiesyndroom en tot op heden de gevolgen draagt van een contusie ten gevolge van een landmijnexplosie, dat hij een oorlogsveteraan is, dat hij ten gevolge van een landmijnexplosie op 4 februari 2015 een gesloten hoofdletsel, contusie van de hersenen opliep, dat hij ten gevolge van de granaatscherven ook een uitwendig hoofdletsel opliep wat resulteerde in meerdere littekens, dat hij tot op heden de gevolgen draagt van de mijnontploffing, dat hij lijdt aan convulsief syndroom en één keer per week algemene convulsieve aanvallen heeft, dat hij daarnaast ook twee tot drie keer per dag non-convulsieve aanvallen heeft van het type petit mal, dat er verder sprake is van *“oculomotorische stoornissen (diplopie), rechtszijdig hemianopsie, rechtszijdig neurosensorisch gehoorverlies, ernstige cephalgie, cerebrospinale vloeistof hypertensie-syndroom met cerebrospinale vloeistof crises met een frequentie van 1 keer per week, piramidale reflex insufficiëntie in de linker ledematen, matige vestibulaire ataxie en cerebrosensorisch syndroom”* en dat zowel de klinische als de arbeidsprognoses nadelig zijn. Hij stelt dat er geen rekening is gehouden met de PTSS waaraan hij lijdt. Dat de verwerende partij zich niet heeft uitgesproken over het risico blootgesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen, meer bepaald een schending van artikel 3 van het EVRM, dat de verwerende partij bij het afleveren van een bevel steeds rekening dient te houden met de medische situatie van de betrokkene, dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dus dient onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing, dat er *in casu* geen motieven werden opgenomen in de beslissing, dat de verwerende partij enkel naar het gegeven verwijst dat hij geen visum heeft, dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier gewag wordt gemaakt van de medische problematiek, noch van de overige humanitaire elementen eigen aan het dossier, dat bij gebrek aan enige verwijzing slechts kan worden afgeleid dat de medische problematiek niet werd beoordeeld bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing werd genomen, samen met een beslissing van 16 december 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Beide beslissingen werden op dezelfde dag ter kennis gebracht, met name op 19 februari 2021. In weerwil van verzoekers betoog werd zijn medische toestand onderzocht in de ongegrondheidsbeslissing en werd vastgesteld dat verzoeker aan een ernstige ziekte lijdt, maar wordt besloten dat de behandeling en beschikbaarheid van de medische noden voorhanden zijn in het herkomstland. Tegen voormelde beslissing diende verzoeker een afzonderlijk annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 257 705 van 6 juli 2021 het beroep heeft verworpen. *In casu* is niet gebleken dat dergelijke dwingende humanitaire redenen voorlagen. Verzoeker slaagde er niet in het motief in het medische verslag van 7 december 2020, met name dat de medicamenteuze behandeling van zijn ziekte beschikbaar en toegankelijk is in zijn land van herkomst, te weerleggen. In deze omstandigheden blijkt niet dat de thans voorliggende zaak wordt gekenmerkt door de vereiste dwingende humanitaire redenen en de verzoeker zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met zijn gezondheidstoestand geen rekening werd gehouden zoals voorgeschreven in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat er ter gelegenheid van de thans bestreden beslissing nogmaals een afweging diende gemaakt te worden met betrekking tot zijn gezondheidstoestand. Bovendien blijkt uit een nota, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de verwerende partij in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wel degelijk rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand, doch heeft geoordeeld als volgt:

“gezondheidstoestand • geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van herkomst”

Verzoeker maakt geen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk. Evenmin toont hij een schending van artikel 3 van het EVRM aan.

In zoverre verzoeker in de bestreden beslissing een motivering omtrent artikel 74/13 van de vreemdelingenwet had verwacht, blijkt uit het voorgaande dat de door hem aangevoerde gezondheidsproblemen werden beoordeeld in de beslissing van 16 december 2020, waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, die samen met de thans bestreden beslissing werd betekend zodat verzoeker kennis kon nemen van de motieven. De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij de motieven nogmaals zou moeten herhalen in de thans bestreden beslissing, nu de verzoeker van beide beslissingen tegelijkertijd kennis heeft kunnen nemen. Aldus wordt een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aangetoond.

In de mate dat de verzoeker nog stelt dat geen rekening zou zijn gehouden met de overige humanitaire elementen eigen aan zijn dossier, kan niet anders dan worden vastgesteld dat hij niet verduidelijkt over welke elementen het dan zou gaan en in welke mate zij het besluitvormingsproces in een andere richting hadden kunnen oriënteren. Ook op dit punt toont hij dus niet aan enig belang te hebben bij zijn grief.

Daar verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de vreemdelingenwet *in casu* is geschonden. Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt aldus evenmin aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat bij het nemen van de thans bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel werd geschonden.

In een tweede middelonderdeel betoogt verzoeker dat artikel 13 van het EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel omhelst, dat tegen de thans bestreden beslissing een annulatieberoep openstaat bij de Raad, dat deze procedure geen schorsende werking heeft, dat het ontbreken van de schorsende werking van deze beroepsprocedures vragen doet rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel, dat het ontbreken van schorsende werking impliceert dat de Belgische overheid het bevel kan tenuitvoerleggen zonder het resultaat van de huidige annulatieprocedure met betrekking tot de ongegrondheidsbeslissing met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet af te wachten, dat in de huidige stand van de wetgeving het beroep tegen een weigering van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tevens een annulatieberoep is zonder schorsende werking, dat het Europees Hof van Justitie reeds heeft geoordeeld dat zulk beroep in feite een automatisch schorsend effect zou moeten hebben en in volle rechtsmacht dient behandeld te worden vermits de vreemdeling kan worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, dat het zeker is dat een beroep tegen een weigering tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet voldoet aan deze rechtspraak maar dat hij op basis van een bijlage 13 tijdens de beroepsprocedure effectief kan worden uitgewezen geenszins de bedoeling kan zijn, dat hetzelfde geldt voor de huidige procedure, dat hij verwijst naar zijn hoger uiteengezette actuele gezondheidsproblemen dewelke opvolging en behandeling behoeven, dat wanneer een verdedigbare grief wordt aangevoerd in het kader van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM de daadwerkelijkheid van een rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM vereist dat dit rechtsmiddel automatisch een schorsende werking dient te hebben enerzijds en dat het moet beoordeeld worden met een controle *ex nunc*, met een zo grondig en nauwgezet mogelijk onderzoek

van de grief inzake artikel 3 van het EVRM anderzijds, dat dit thans vaste rechtspraak is van het EHRM, dat hij een “*arguable claim*” heeft onder artikel 3 van het EVRM, dat hij ernstige medische problemen heeft, waardoor bij een terugkeer naar Oekraïne er een risico is voor zijn leven, of minstens dat hij dreigt blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen, dat er geen grondig en nauwgezet onderzoek kan gevoerd zijn door de verwerende partij, en de beslissing bijgevolg vernietigd moet worden, dat aan hem geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan hem het bevel werd gegeven om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien, dat aldus, hoewel hij een “*arguable claim*” heeft onder artikel 3 van het EVRM, aan hem geen bescherming wordt geboden tegen de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en tegen een gedwongen repatriëring naar Oekraïne, dat de rechtspraak van het EHRM bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 van het EVRM, dat het Hof van Justitie in dezelfde zin oordeelt omtrent de artikelen 19, tweede lid en 47 van het Handvest.

Waar verzoeker wijst op een schending van artikel 13 van het EVRM stelt de Raad vast dat hij zijn betoog over dit artikel beperkt tot een uiteenzetting omtrent zijn gezondheidsproblemen in het licht van artikel 3 van het EVRM. Een schending van artikel 13 van het EVRM kan pas aangenomen worden in het licht van een verdedigbare grief aangaande een ander recht of vrijheid zoals beschermd door het EVRM. Het volstaat dus naar de vaststellingen in het eerste middelonderdeel te verwijzen om ook bijkomend vast te stellen dat geen schending van artikel 13 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt. De Raad heeft *supra* reeds gesteld dat er thans geen “*arguable claim*” voorligt op grond van artikel 3 van het EVRM, en met het betoog dat hij ernstige medische problemen heeft waardoor bij een terugkeer naar Oekraïne er een risico is voor zijn leven, of hij minstens dreigt blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen, maakt verzoeker het tegendeel niet aannemelijk.

Door uiteen te zetten dat een beroepsprocedure tegen een administratieve beslissing in bepaalde gevallen een schorsende werking moet hebben, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker in wezen kritiek uit op de wet – die geen schorsende werking verleent aan een annulatieberoep tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen of tegen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – doch dat hij een dergelijke kritiek niet in aanmerking kan nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359).

Bovendien wijst de Raad op de bestaande procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging in uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dan wel de procedure tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid in de zin van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet (zie ook GwH 17 september 2015, nr. 111/2015). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hem de toegang tot deze procedures werd onzegd. In dit verband dient ook verwezen te worden naar het arrest Mohammed/Oostenrijk van 6 juni 2013, waaruit verzoeker overigens zelf citeert, en waarin het EHRM heeft gesteld: “*Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of the remedies provided for under domestic law may do so (see Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France, no. 25389/05. § 53, ECHR 2007-V § 53; M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 289; and I.M. v. France, cited above, § 129).*” Zelfs indien de Raad kan volgen dat een “gewoon” annulatie- en schorsingsberoep niet voldoet aan de vereisten die het EHRM stelt aan een effectief rechtsmiddel, moet dit samen beoordeeld worden met de overige rechtsmiddelen in uiterst dringende noodzakelijkheid die de vreemdelingenwet biedt.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker geen belang meer heeft met het gevoerde betoog aangezien de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 16 december 2020 inmiddels ongegrond is verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris en het tegen voormelde beslissing ingediende annulatieberoep op 19 maart 2021 is verworpen door de Raad.

Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM betreft, en artikel 19, tweede lid van het Handvest dat beschermt tegen een verwijdering naar een land waar een ernstig risico bestaat op de

doodstraf, folteringen of andere onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffingen, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middelonderdeel waarin reeds werd vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker een dergelijk risico loopt bij terugkeer naar zijn herkomstland, minstens maakt verzoeker het tegendeel niet aannemelijk.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker dan ook niet aan welk belang hij nog heeft bij zijn betoog dat aan hem geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan hem het bevel werd gegeven om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond, net zo min als een schending van artikel 47 van het Handvest dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN